

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1242/2021
17.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Милошевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 616/2021 од 17.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Милошевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 616/2021 од 17.09.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ у вези члана 61. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца и продуженог кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 243. став 4. у вези става 2. КЗ у вези члана 61. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и новчана казна у одређеном износу од 30.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 616/2021 од 17.09.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милена Милошевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 485. став 2. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи пресуду Апелационог суда у Нишу у смислу навода из захтева или их укине и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву као разлог подношења наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 485. став 2. ЗКП, али из образложења захтева произилази да истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. У образложењу наведене повреде напомиње да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на записнику о препознавању предмета од стране сведока ББ од 16.09.2017. године. По ставу браниоца наведени записник је незаконит јер је оштећеној приликом препознавања предмета – мајице, показан само један предмет односно мајица за коју је речено да је одузета управо од лица осумњиченог да је извршило кривично дело, па имајући у виду да наведени записник није издвојен из списка предмета, неспорно је да су побијане пресуде засноване и на њему, иако овај доказ не испуњава услове за законити доказ, због чега на њему не може бити заснована осуђујућа пресуда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Из правноснажне пресуде произилази да записник о препознавању предмета од стране сведока ББ од 16.09.2017. године, чија законитост се оспорава у поднетом захтеву, није ни изведен као доказ у поступку, па самим тим ни правноснажна пресуда није заснована на њему, па је стога Врховни касациони суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оценио неоснованим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, при чему само формално означава ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, а у образложењу наводи да у казну затвора која је окривљеном

изречена правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године није урачунато време које је окривљени провео по претходној правноснажној пресуди Основног суда у Прокупљу К 70/19 од 06.11.2019. године, која је укинута пресудом Врховног касационог суда Кзз 596/20 од 01.09.2020. године, након које је донета пресуда (Основног суда у Прокупљу К 361/20 од 21.04.2021. године) против које је поднет предметни захтев. На овај начин бранилац окривљеног суштински истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА оценио недозвољеним.

Даље, се у захтеву наводи и да је суд прихватио исказ оштећене само из разлога што је наводно препознала мајицу окривљеног, те да је одлуку о одговорности окривљеног засновао искључиво на исказу оштећене која приликом извођења радње препознавања у полицији није могла да препозна окривљеног јер је стакло кроз које је посматрала утицало да гардероба буде још тамнија, а на главном претресу јој није показана мајица коју је претходно описала, при чему опис опис гардеробе окривљеног који је дала оштећена, се не подудара са исказом окривљеног везаним за опис гардеробе коју је носио критичног дана. На овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава оцену доказа – исказа оштећене дату од стране суда и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд и у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Милошевић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић